

Põhikohtuasja kriminaalmenetluse pool

Giorgio Fidenato

Eelotsuse küsimused

1. Kas 24. aprilli 2001. aasta seadusandliku dekreeedi nr 212 artikli 1 lõikes 2 ette nähtud luba tähenduses, mis on sise-riiklikus kohtupraktikas sellele antud, on direktiiviga 2001/18/EÜ⁽¹⁾ kooskõlas?
2. Kas eelkõige siis, kui liikmesriigis nõutakse GMO-de kasvatamiseks luba, mille eesmärk on konkreetselt kaitsta nn samaaegse viljelemise põhimõtet, on see luba vajalik ka juba ühisesse kataloogi kantud GMO-de puhul?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. märtsi 2001. aasta direktiiv 2001/18/EÜ, geneetilisel muundatud organismide tahtliku kesk-konda viimise kohta ja nõukogu direktiivi 90/220/EMÜ kehtetuks tunnistamise kohta (EÜT L 106, lk 1; ELT eriväljaanne 15/06, lk 77).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slovakkia) 28. novembril 2012 — Michal Zeman versus Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline

(Kohtuasi C-543/12)

(2013/C 63/14)

Kohtumenetluse keel: slovaki

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Michal Zeman

Vastustaja: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline

Eelotsuse küsimused

1. Kas [nõukogu direktiivi 91/477/EMÜ⁽¹⁾; edaspidi „direktiiv“] artikli 1 lõiget 4, koosmõjus direktiivi artikliga 3 ja [Euroopa Liidu põhiõiguste] harta artikli 45 lõikega 1 ja artikli 52 lõikega 1, tuleb tõlgendada nii, et
 - a) see ei luba liikmesriigil kehtestada õigusnormi, mis keelab direktiivi artikli 1 lõike 4 tähenduses Euroopa tulirelvapassi väljastada sellise relvaloa (relva valdamiseks vajalik luba) omanikule, mis on väljastatud muul eesmärgil kui spordialaga tegelemiseks või jahipidamiseks, ning mis lubab tal ka selle tulirelva valdamist (ja kandmist), millele kõnealuse relvapassi väljastamist taotletakse,

ja seda vaatamata asjaolule, et:

- b) (päritolu)liikmesriigi õigusnorm lubab sellel relvaloa omanikul ka ilma Euroopa tulirelvapassita viia nimetatud relv selle liikmesriigi territooriumilt teise liikmesriigi territooriumile pelgalt tingimusel, et on täidetud teatamiskohustused, kusjuures selle relvaloa omaniku olukord ei muutuks päritoluliikmesriigi suhtes ka Euroopa tulirelvapassi väljastamisel mingil moel (see tähendab, et relvaloa omanik peaks vaid järgima sama teatamiskohustust)?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav ja kui liikmesriigi õigusnorm ei luba sellele relvaloa omanikule väljastada Euroopa tulirelvapassi, siis kas direktiivi artikli 1 lõikel 4 on vahetu õigusemõju selles tähenduses, et liikmesriik on selle sätte alusel kohustatud väljastama nimetatud relvaloa omanikule Euroopa tulirelvapassi?
 3. Kui vastus esimesele või teisele küsimusele on eitav, siis kas pädev asutus on kohustatud tõlgendama liikmesriigi õigusnormi — mis
 - a) sõnaselgelt ei keela kõnealusele relvaloa omanikule Euroopa tulirelvapassi väljastamist, kuid
 - b) näeb ette Euroopa tulirelvapassi väljastamise vaid niisuguse relvaloa (relva valdamiseks vajalik luba) omaniku jaoks, mis on väljastatud spordialaga tegelemiseks või jahipidamiseks —
- võimalikult suures ulatuses nii, et pädev asutus on kohustatud väljastama Euroopa tulirelvapassi ka sellise relvaloa omanikule, mis ei ole väljastatud spordialaga tegelemiseks või jahipidamiseks, kui see on võimalik direktiivi vahetu õigusemõju alusel?

⁽¹⁾ EÜT L 256, lk 51; ELT eriväljaanne 13/11, lk 3.

Wam Industriale SpA 5. detsembril 2012 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (viies koda) 27. septembri 2012. aasta otsuse peale kohtuasjas T-303/10: Wam Industriale SpA versus komisjon

(Kohtuasi C-560/12 P)

(2013/C 63/15)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellant: Wam Industriale SpA (esindajad: advokaadid E. Giuliani ja R. Bertoni)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon